14/12/2018

“Και βάλλουσι περόνας εις τα βλέφαρά του”

/ Επικαιρότητα

Κατά τη 14η Δεκεμβρίου εκάστου έτους, **η Εκκλησία μας τιμά τη μνήμη των Αγίων Μαρτύρων Θύρσου, Λευκίου και Καλλινίκου**. Ας δούμε, **τι αναφέρει η χαρισματική γραφίδα** του Αγίου Νικοδήμου του Αγιορείτου γι’ αυτούς τρεις σπουδαίους Μάρτυρες της Πίστεως:

Ούτοι οι Άγιοι Μάρτυρες **ήτον κατά τους χρόνους του βασιλέως Δεκίου** και του ηγεμόνος Κουμβρικίου, εν έτει σν΄ [250]. **Επειδή δε ο ηγεμών ούτος εκίνησε διωγμόν κατά των Χριστιανών** εις τα μέρη Νικομηδείας, Νικαίας και Καισαρείας, τούτου χάριν ο Άγιος Λεύκιος αυτοκάλεστος επήγεν εις αυτόν. Και ωμολόγησε μεν, τον Χριστόν Θεόν αληθινόν, ήλεγξε δε, και ύβρισε την πλάνην των ειδώλων. Όθεν κατά προσταγήν του ηγεμόνος κρεμάται, και καταξεσχίζεται τας σάρκας δυνατά.

Επειδή δε επέμενεν εις την ευσεβή πίστιν των Χριστιανών, διά τούτο απεκεφαλίσθη. Και έλαβεν ο αοίδιμος του μαρτυρίου τον στέφανον.

Εις καιρόν δε οπού ο ηγεμών επήγαινεν εις τον Ελλήσποντον1, απάντησεν αυτόν ο πολύαθλος Μάρτυς Θύρσος, και παρρησία μεν εκήρυξεν έμπροσθέν του τον

Χριστόν, Θεόν αληθινόν. Αυτόν δε ήλεγξε, διατί ανοήτως πιστεύει και λατρεύει τους μη όντας θεούς. Όθεν διά την παρρησίαν ταύτην κτυπούσι τον Άγιον με γρονθισμούς των χειρών. Και δένουσι τας χείρας και πόδας του.

Έπειτα **τζακίζουσι τους αστραγάλους του, και βάλλουσι περόνας εις τα βλέφαρά του**. Ύστερον κεντούσι τα ομμάτιά του και τζακίζουσι τους πόδας του με μπάλλας χαλκωματένας. Και χύνουσι μολύβι βρασμένον επάνω εις την πλάτην του. Αλλά το μολύβι χυνόμενον, περισσότερον έβλαψε τους υπηρέτας παρά τον Άγιον. Επειδή δε από όλα τα ανωτέρω βάσανα εφυλάχθη ο Άγιος αβλαβής υπό της θείας χάριτος, διά τούτο δένεται από την μέσην με σίδηρα. Και διά προσευχής του κατακρημνίζει όλα τα είδωλα.

Έπειτα **βάλλεται κατακέφαλα μέσα εις ένα αγγείον γεμάτον νερόν,** το οποίον ερράγισε παρευθύς. Είτα στρώνουσι το έδαφος της γης με καρφία οξέα και με σίδηρα κοπτερά. Επάνω δε εις το έδαφος αυτό ρίπτουσι τον Άγιον από ένα υψηλόν τείχος. Εφυλάχθη όμως από όλα αυτά ο Άγιος αβλαβής υπό της δυνάμεως του Χριστού.

Επειδή δε ο ηγεμών Κουμβρίκιος και ο Σιλβανός απέρριψαν κακώς τας μιαράς των ψυχάς, διά τούτο έγινεν ηγεμών ο Βάβδος. Όστις βλέπωντας τον Άγιον Θύρσον, ότι ήτον στερεός εις την πίστιν του Χριστού, έβαλεν αυτόν μέσα εις ένα σάκκον.

Τον δε σάκκον έρριψεν εις την θάλασσαν. **Επειδή δε ο σάκκος εσχίσθη υπό Αγγέλων,** διά τούτο ευγήκεν ο Άγιος εις την στερεάν. Έπειτα δέρνεται, και πάλιν διά προσευχής του κρημνίζει τα είδωλα. Είτα δίδεται φαγητόν εις τα θηρία. Διαμένει όμως αβλαβής από αυτά υπό της θείας χάριτος.

Και πάλιν **δέρνεται τόσον πολλά, ώστε οπού εκόπηκαν αι σάρκες του** και έπεσον κατά γης. Τότε τραβίζει εις την του Χριστού πίστιν τον Άγιον Καλλίνικον, ο οποίος ήτον ιερεύς των ειδώλων. Εστοχάσθη γαρ αυτός ως φρόνιμος, ότι εκείνος είναι από όλους μεγαλίτερος Θεός, με του οποίου την επικάλεσιν κρημνίζονται τα είδωλα. Διότι εις την Απολλωνίαν πηγαίνωντας ο Άγιος Θύρσος, εκρήμνισεν εις την γην διά προσευχής του τα των ψευδωνύμων θεών αγάλματα.

Τούτο δε το ίδιον εθαυματούργησε και αυτός ο Καλλίνικος. Κατακρημνίσας γαρ το είδωλον, οπού οι εκείσε εσέβοντο, απεκόπη διά τούτο την κεφαλήν. Ο δε Άγιος Θύρσος, εβάλθη μεν μέσα εις σεντούκι, ίνα ομού με το σεντούκι πριονισθή και αυτός.

Έμεινεν όμως αβλαβής θεία χάριτι. Διατί οι υπηρέται εκρατήθησαν υπό Θεού, και δεν εδυνήθησαν να τραβίξουν το πριώνι. Εκεί λοιπόν ο Άγιος ευρισκόμενος, παρέδωκε την ψυχήν του εις χείρας Θεού, ακούσας και φωνήν ουρανόθεν. Η οποία

εφανέρονεν εις αυτόν τα ητοιμασμένα τοις δικαίοις ανεκλάλητα αγαθά. Τελείται δε η αυτών Σύναξις εις το Μαρτύριον, ήτοι εις τον μαρτυρικόν τους Ναόν, ο οποίος είναι κοντά εις τα Ελενιανά. (Τον κατά πλάτος Βίον των Αγίων τούτων όρα εις τον Νέον Παράδεισον2.)

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Ελλήσποντος είναι ο τόπος εκείνος, οπού εκτείνεται κατά μήκος έως 45 μίλια, δηλαδή από την Προποντίδα, ήτοι από την θάλασσαν του Μαρμαρά, έως εις το Αιγαίον Πέλαγος, κατά τον Μελέτιον.

2. Τον ελληνικόν τούτων Βίον συνέγραψεν ο Μεταφραστής, ου η αρχή· «Του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού κοινωνία σαρκός». (Σώζεται εν τη Μεγίστη Λαύρα, εν τη των Ιβήρων Μονή, και εν άλλαις.)

ΠΗΓΗ: **Από το βιβλίο Αγίου Νικοδήμου Αγιορείτου Συναξαριστής των δώδεκα μηνών του ενιαυτού. Τόμος Α΄. Εκδόσεις Δόμος, 2005, εκ της διαδικτυακής πηγής ΑΣΠουδαστήριο Νέου Ελληνισμού http://www.snhell.gr**